

POD JELAMA ŠTO SE SUŠE

Mirno k'o u hramu, svečano bez kreta,
Šumica od jela u vrtu, van sveta,
U plavo na nebu svoje grane spleta,
I zatvara čutljiv i osamljen kut.
Isušeno bodlje tu mek ćilim stere.
To sam mesto uvek voleo bez mere,
I poznajem dobro skoro svaki prut. –

Sred jela i mraka, s pola sna u oku,
Lež'o sam tu juče. K'o u snu duboku
Ćutale su jele; u jednakom toku
Spirala je voda, blizu, kamen go.
Tad prođe tud šumar na neke utrine,
I reče mi nuzgred, da polako gine
Ta šumica jela. Osećo sam to.

Pustara Đurđevac.